

varmistamista koskevaan tavoitteeseen, mutta evätään samalla kyseiseltä naispuoliselta työntekijältä mahdollisuus päästä aiemmin uuteen työtehtävään ja saada sitä vastaavaa palkkaa yhdessä saman kilpailun ja kurssin käyneiden miespuolisten työtovereidensa kanssa?

- 3) Onko kolmanneksi direktiivin 2006/54/EY 14 artiklan 2 kohtaa, jonka mukaan erilainen kohtelu ei ole syrjintää, jos se perustuu ominaisuuteen, joka on ratkaiseva työhön liittyvä vaatimus, tulkittava siten, että siinä sallitaan jäsenvaltion viivästyttää työnsaantia sellaisen naispuolisen työntekijän vahingoksi, joka ei ole voinut saada täydellistä ammatillista koulutusta äitiysvapaan vuoksi?
- 4) Vaikka neljänneksi kyseisen 14 artiklan 2 kohdan katsottaisiinkin käsitteellisesti soveltuvan c kohdassa esitettyyn tapaukseen, onko kyseistä säännöstä yhdessä yleisen suhteellisuusperiaatteen kanssa kuitenkin tulkittava siten, että se on esteenä sellaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jossa säädetään, että äitiysvapaan vuoksi poissa oleva työntekijä on poistettava kurssilta, sen sijaan, että järjestettäisiin rinnakkaisia kursseja, joilla koulutukseen jääneitä puutteita voisi täydentää, jolloin työtä tekevän äidin oikeudet ja yleinen etu yhdistyisivät mutta vaihtoehdosta seuraisi myös järjestämiseen ja rahoitukseen liittyviä kustannuksia?
- 5) Jos lopuksi direktiiviä 2006/54/EY on tulkittava niin, että se on esteenä edellä mainitulle kansalliselle lainsäädännölle, ovatko sen säännökset tältä osin sellaisia, että kansallinen tuomioistuin voi suoraan soveltaa niitä (self executing)?

(<sup>1</sup>) Miesten ja naisten yhtäläisten mahdollisuuksien ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen täytäntöönpanosta työhön ja ammattiin liittyvissä asioissa 5.7.2006 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2006/54/EY (uudelleenlaadittu toisinto), EUVL L 204, s. 23.

**Valitus, jonka Isdin, SA on tehnyt 19.12.2012 unionin yleisen tuomioistuimen (neljäs jaosto) asiassa T-366/11, Bial-Portela & Ca, SA v. sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) 9.10.2012 antamasta tuomiosta**

(Asia C-597/12 P)

(2013/C 86/12)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

#### Asianosaiset

**Valittaja:** Isdin, SA (edustajat: advocate H. L. Mosback, abogado G. Marín Raigal, abogado P. López Ronda ja abogado G. Macias Bonilla)

**Muu osapuoli:** sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) ja Bial-Portela & Ca, SA

#### Vaatimukset

Valittaja vaatii, että unionin tuomioistuin

- kumoaa riidanalaisen päätöksen
- pysyttää SMHV:n ensimmäisen valituslautakunnan päätöksen, jolla hylätään väite kokonaisuudessaan
- velvoittaa Bial-Portela & Ca, SA:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

#### Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin otti todisteet huomioon vääristyneellä tavalla, koska se totesi valituksenalaisen tuomion 34 kohdassa, että ”valituslautakunta teki virheen todetessaan, että merkit eivät ole lausuntavaltaan keskenään samankaltaisia”. Valituslautakunta ei kuitenkaan unionin yleisen tuomioistuimen toteaman tavoin tehnyt virhettä ja todennut, että kyseiset merkit eivät olleet lausuntavaltaan keskenään samankaltaisia, vaan sen sijaan analysoi aivan oikein merkkien lausuntatapaan perustuvaa samankaltaisuutta ja totesi, että lausuntatavan samankaltaisuuksista huolimatta merkit ovat kokonaisuutena lausuntavaltaan erilaisia. Valittaja katsoo, että tämä valituslautakunnan näkemys, jonka unionin yleinen tuomioistuin sen mukaan otti huomioon vääristyneellä tavalla, on vahvistettava.

Lisäksi valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin otti tosiseikat huomioon vääristyneellä tavalla, koska se totesi valituksenalaisen tuomion 40 kohdassa, että ”luokkaan 3 kuuluvia tavaroita ja suurelta osin luokkaan 5 kuuluvia tavaroita — tavallisesti myydään siten, että ne ovat supermarketissa esillä, ja asiakkaat siten valitsevat ne tavaroiden pakkausten ulkonäköä tarkastelemalla”. Tätä tosiseikkoja koskevaa toteamusta ei tuettu millään todisteella ja näin ollen sillä vääristeltiin tosiseikkoja, joihin päätöksen olisi pitänyt perustua. Lisäksi osapuolet eivät olleet tuoneet esille tätä tosiseikkaa, minkä vuoksi se olisi valittajan mukaan pitänyt ottaa huomioon ainoastaan siinä tapauksessa, että se oli yleisesti tunnettu (ja kun otetaan huomioon perustelut tämän väitteen epäuskottavuuden tukemiseksi, mainitun seikan pitäminen yleisesti tunnettuna itsessään merkitsisi valittajan mukaan tosiseikkojen vääristelemistä). Näin ollen tätä tosiseikkaa ei voida käyttää perusteena sekaannusvaaran toteamiseksi.

Valittaja väittää myös, että yhteisön tavaramerkkiasetuksen (<sup>1</sup>) 76 artiklan 1 kohdassa (entinen asetuksen N:o 40/94 (<sup>2</sup>) 74 artiklan 1 kohta) vahvistettua molempien osapuolten kuulemista koskevaa periaatetta on loukattu ja että unionin yleinen tuomioistuin sovelsi yhteisön tavaramerkkiasetuksen 8 artiklan 1 kohdan b alakohtaa ja relevanttia oikeuskäytäntöä virheellisesti ja rikkoi siten unionin oikeutta. Valittaja katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin ei suorittanut kyseisiä merkkejä koskevaa kokonaisarviointia, jossa olisi otettu huomioon kaikki nyt käsiteltävän asian olosuhteissa merkitykselliset seikat.

(<sup>1</sup>) Yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annettu neuvoston asetus (EU) N:o 207/2009 (EUVL L 78, s. 1).

(<sup>2</sup>) Yhteisön tavaramerkistä 20.9.1993 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 40/1994 (EYVL L 11, s. 1).